

til at opnaa en Afbrudelse end at gjemme Provisorierne til Suletid, og da først forelægge dem saa sent i Landssthinget, at de — vel mod Regjeringens Billie og til dens Beflagelse — ikke kunde komme ud af Udvalget. I alle de Aar, der ligge forud for iaar, har Regjeringen med ret megen Behændighed, det indrømmer jeg, sørget for, at Samlingen blev afbrudt eller gjort saa kort, at der ikke kunde komme Noget ud af den, og for yderligere Forsigtigheds Skyld har den haft en Samling af Provisorier, som den stadig har lagt over i det Thing, hvor den er, sikker paa, at de ikke blive gjorte særdege. Jeg tror ikke, det er Umaagen værd at tale mere derom, og jeg antager ikke, at den høitærede Regjering vil forsvare sig i saa Henseende. (Conseilspræsidenten: Det ærede Medlem kan være ganske rolig, jeg agter ikke at svare paa den Argumentation!) Ja, det er ogsaa Noget, som er saa klart og tydeligt, at man gjør bedre i at indrømme det, saa spare vi os Alt — jeg vil ikke kalde det Hylleri, det mener jeg ikke — ja jeg vil sige politisk Hylleri. Paa det Punkt ere vi enige. (Dinesen: Det er opdaget for længe siden). Naa, det er altsaa opdaget her for længe siden? Men jeg tror ogsaa, det er Noget, man har begyndt at forstaa i Befolkningen. Jeg vil sige, at det store Omflag i Befolkningen i de sidste Aar, Omflaget til Forhandlingspolitik fra Protestpolitik, det er i Virkeligheden ikke, som man har villet paastaa, et Udtryk for, at Befolkningen er bleven træt eller bange i Kampen. Det er af den Slags, som kan blive sagt ved Møderne i en konservativ Klub, hvor man skal stramme sig op ved noget Andet foruden den tynde Punch, at nu er Befolkningen fjed af det. Nei, saaledes forholder det sig ikke, men Befolkningen er som ethvert Folk blevet politisk modnet. Den ser de reelle Forhold, den er kommen bort fra den nationalliberale fantastiske Periode, hvor man troede, at vi bare ved at skyde op med store Ord kunde binde an med Tydskland og Østerrig som ingen Ting. Med andre Ord, man er kommen til at se, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ere. Man har set, at vi heri Landet ere Gjenstand for et bestemt, sluttet, planlagt Angreb paa vor Forfatning fra et Parti og en Regjering, og at vore Interesser ere, saavidt muligt, at binde og at føre Forholdene ind i forfatningsmæssige Former, medens den virkelige Interesse for Regjeringen og dens Parti er at være udenfor de forfatningsmæssige Former. Det slaar igjennem overalt, ligesom Sandheden, ligesom alt Nytt slaar igjen-

nem, ligesom enhver reel Erkjendelse slaar igjennem, og det er det, der begrundede den Politik, som er ført i den sidste Tid. Der er ikke Andet at gjøre. Det gaar dermed som med den Erkjendelse, som kom efter Mederlaget i 1864: Vi have faaet at se, hvorledes Forholdene virkelig ere, og hvad der er vore Interesser i dette Forhold. Vi se realistisk paa Tingene i Stedet for fantastisk, og det er en Lykke, at det er kommet saa. Men med Hensyn til hvad Regjeringen nu mener, maa jeg oprigtig tilstaa, at jeg er i Tvivl. Jeg er i Tvivl, fordi jeg ikke veed, hvorledes Regjeringens Plan er. Er det Regjeringens Mening at ville fortsætte med det nuværende System, saa tror jeg, at vi kun ville faae lidt ud af en Forhandling, men vi ere dog nødte til at fortsætte den, det forekommer mig, at der ikke er Andet at gjøre end at have Taalmodighed. Men derfor interesserer det mig overordentlig at faae at vide, hvad den høie Regjering's Mening er. Den høie Regjering har ikke udtalt sig overmaade bestemt i saa Henseende. Ser jeg hen til det, den sagde i forrige Møde, er jeg endnu stadig noget i Tvivl. Ganste vist, jeg hørte nok Forsikringen om, at den høie Regjering ikke ønsker noget mere end Samarbejde med de to Thing, men det har jeg hørt saa tidt, og det tror jeg ikke paa. Naar jeg saa ser paa Regjeringens Handlinger, saa er jeg ganske overordentlig i det Uklare. Jeg vil gjerne vide, om det er Regjeringens Mening at arbejde hen til, at vi komme ud af hele vort nuværende Uføre, til Forstaaelse mellem Thingene, ikke blot om Finantsloven, men til Forstaaelse af Forfatningen, det var det, jeg vilde vide. Saaledes som Regjeringens Program var i 1875, da den traadte til Roret, kunde det ikke være dens Hensigt at blive indenfor Forfatningen; det maatte den selv vide eller hurtig have indset. Derfor siger jeg: Hvis det er det Æneste, Regjeringen betragter som sin Opgave, at hindre Folkethinget i at faae Indflydelse paa Ministeriets Sammensætning og at gennemføre Kjøbenhavns Befæstning, hvis Regjeringen ikke har andet Maal end det, saa kan den ikke føre anden Politik, end den hidtil har ført. Men det var jo muligt, at den høie Regjering faae noget anderledes, faae noget videre paa Forholdene end da. Det kan ikke negtes, at skjøndt Regjeringens Politik har ført til, at den høie Regjering kan gjøre, hvad den vil, heri Landet, at den sidder fast paa Taburetterne og bygger Fæstninger, som jeg ikke tror, man har i noget andet Land i Verden, saa har den høie Regjering dog samtidig ikke kunnet lukke